

[Aksel Larsen.]

andet end til at bruge dem, når det er nødvendigt? Jeg kan ikke se, at der var nogen grund til at gå tiggergang til Bonn, og hvad endelig det angår, så vil jeg spørge, om der ikke havde været rimelighed for at nærme sig Tyskland i oprejst stilling og foreslå, at de i stedet for at låne os nogle penge betalte et afdrag på tyskergælden til Nationalbanken eller, om man vil, gav os et forskud på den krigsskadeserstatning, vi vel engang skal have.

Men der var jo reserver, og så er der også noget, der hedder Den internationale Valutafond; så vidt jeg ved, har vi en trækingsret. Jeg har ikke hørt noget om, at regeringen har benyttet denne trækingsret. Det var altså aldeles ikke sådan, at man så den absolutte bund på vor valutakasse. Bortset fra, at enhver da måtte kunne sige sig selv, at dette er en tilstand, der ikke kan vare evindeligt længe; det er en overgang, og så må det jo ordne sig.

Regeringens forslag om afgiftsforhøjelser søges nu motiveret med den internationale valutakrise. De har nu ellers længe været bebudet og begrundet med påstået frygt for indenrigsk overophedning og overbeskæftigelse, uden at der er fremlagt én eneste kendsgerning, som gør det sandsynligt, at der ville komme en sådan overophedning eller overbeskæftigelse.

Panikbegrundelsen for afgiftsforslagene nu hører altså ingen steder hjemme, og det hører naturligvis heller ingen steder hjemme, når det konservative partis ordfører, hr. Haunstrup Clemmensen, herfra siger, at vi kom i en katastrofal situation, og det var fuldkommen uforskyldt. Det var det nemlig ikke. Hvis der er vanskeligheder, så er det regeringens skyld. Den lovede ved sin tiltræden, at nu skulle den nok skaffe orden i det forfærdelige økonomiske fallitbo, den foregående regering havde efterladt. Det skulle ske gennem finanspolitisk stramning, mens man samtidig letsindigt gav sig til at føre en, som man mente det, populær politik, hvad angår kredit og renter. Den overilede nedsættelse af diskontoen fra 7½ pct. til 6 pct., som jeg mener ikke skulle være foretaget, og ophævelsen af obligationsrationeringen har sin meget store del af skylden. Men det var netop regeringens politik: ved momsforhøjelse og anden

finanspolitisk stramning og forskellige reelle og fiktive besparelser på statsbudgettet skulle man tillade sig at føre, som man kaldte det, en mere liberal pengepolitik, hvorpå man ganske vist modarbejdede sig selv ved at foretage en samtidig pengeudpumpning — dels større tilskud til landbruget og dels Nationalbankens opkøb af obligationer for at holde kursen. Det er derfor, vi befinder os, hvor vi er i dag, idet man ville klare det hele ved finanspolitik og så føre en letsindig pengepolitik.

Denne letsindige politik blev fastholdt, så længe Nationalbanken kunne presses til at pumpe penge ud gennem obligationsopkøb, hvis formål var at opretholde fiktionen om, at nu havde vi da en regering, der kunne føre liberal kredit- og rentepolitik. Nu står vi over for følgerne, og så siger regeringen: dette er skam uforskyldt, det er ikke os, der har ansvaret, vi er nok regering, men det er nogle helt andre, der er skyld i det.

Finansministeren mener at kunne klare frisag ved at henvise til en udtalelse af 27. marts — den dag havde vi tredje behandling af finanslovsforslaget — om, at hvis vi ikke så os godt for og greb ind i tide, så kunne vi igen miste den takket være den udmærkede regering opnåede økonomiske balance. Begivenhederne og regeringens handlinger nu tyder nu unægtelig på, at man ikke har set sig for og ikke har rebet sejl i tide, selv om finansministeren siger; at det vidste han den 27. marts, at det skulle man gøre. Men finansministeren fortier her, at han den 27. marts i folketinget også sagde noget helt andet. Han sagde:

„Men når vi ser på den finanspolitik, der er ført fra regeringens side, ser på den i sammenhæng med den samfundsøkonomiske udvikling, ser på den i sammenhæng med det budget“
— nemlig finansloven —

„vi behandler i dag, så synes jeg, vi med god ret kan sige, at den finanspolitik, der blev fastlagt for et år siden, i det store og hele har haft den tilsigtede virkning på den økonomiske situation.“
Man kan læse det på spalte 5402.

Ja, det sagde finansministeren faktisk et par dage efter, at Nationalbanken havde måttet melde pas med hensyn til obligationsopkøb, og dagen før regering og Natio-